

Напровесні

Ганна Черінь

Чи це весна, чи тільки передвесня,
Яке за тиждень знов покриє сніг?
Затихло все навколо й не шелесне.
Немов когось чекаючи з доріг.

Кого ж, як не весну, чекати в гості!?
Вже під землею проросла трава,
Напружились в чеканні млоснім брості,
І вже про листя мріють дерева —

Як дівчина про першу справжню сукню.
Що в ній піде у перший раз на баль...
І прислухається, чи в сінях хто не стукне,
І радісно — й чогось неначе жаль...

Чи ж це весна, непевна й позарання,
Чи як вві сні хвилеве забуття?
Так не впізнати, часом, як кохання
Прийде нараз — чи то передчуття

Того кохання, що зненацька вирне,
Мов джерело напровесні з-під криг...
І враз його, як мрію неймовірну,
Засипле знов важкий, глибокий сніг...